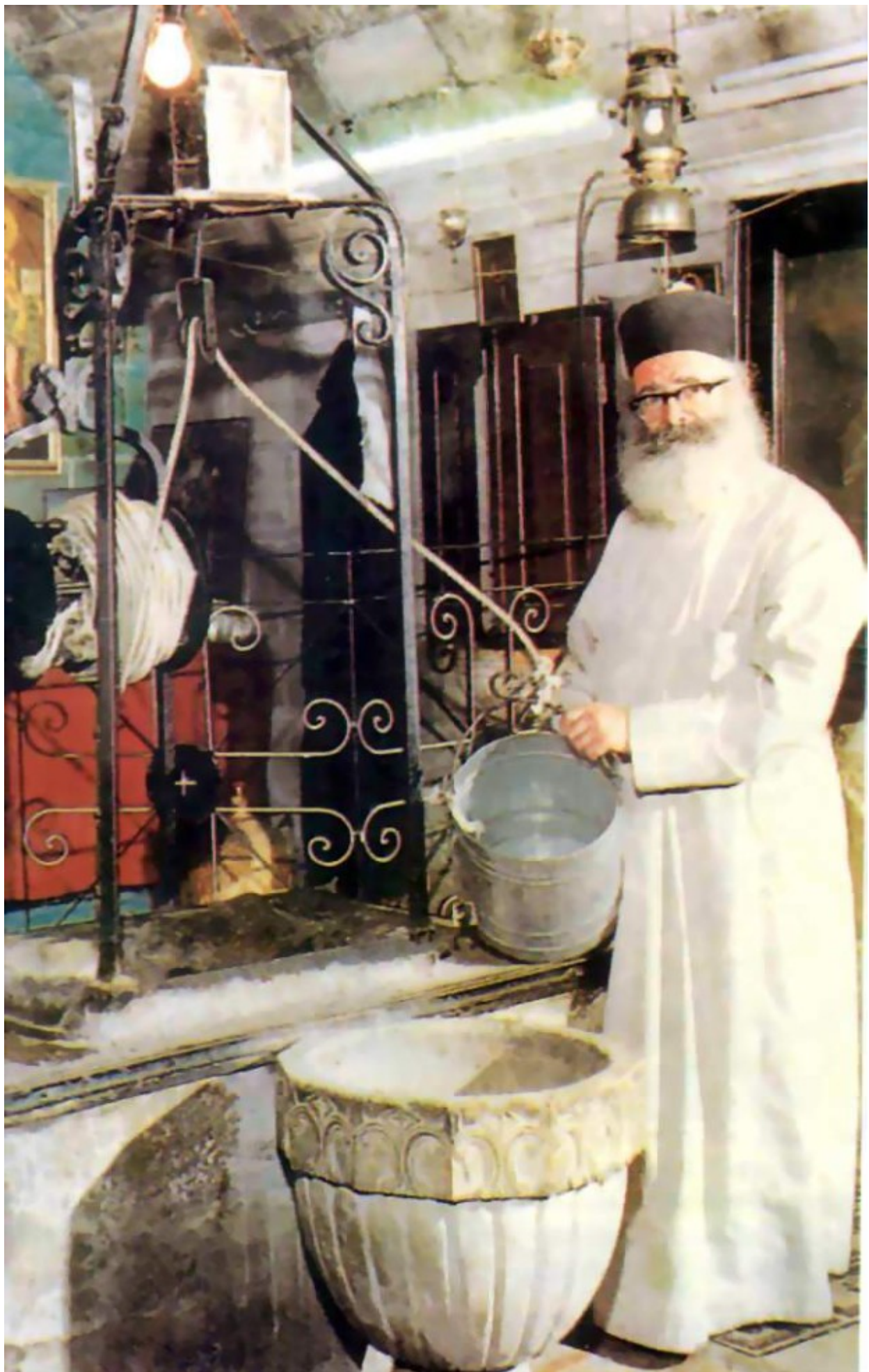

21 Ιουλίου 2013

Ο άγιος νέος Ιερομάρτυς Φιλούμενος († 29 Νοεμβρίου 1979) και η σημασία της θυσίας του για εμάς σήμερα

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ο Άγιος Φιλούμενος θυσιάστηκε για την πίστη μας στις 29 Νοεμβρίου 1979 και ανακηρύχθηκε Άγιος από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων στις 30 Αυγούστου 2008. Για τον βίο του έχουν εκδοθεί ήδη δύο βιβλία, και κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να ανατρέξει σε αυτά, για να μάθει τα «βιογραφικά» στοιχεία. Κι αφού το έχουμε πράξει αυτό, τι μας μένει; Ο υπογράφων σε προσκαλεί, αγαπητέ αναγνώστη, σε μια εξέταση της σημασίας της θυσίας του Αγίου για εμάς, σήμερα. Ας αποπειραθούμε να απαντήσουμε σε μια σειρά από ερωτήματα που συχνά περνούν από τη σκέψη. Κι ακόμη, ας προσπαθήσουμε να ξαναεξετάσουμε τις δυσκολίες που εμείς αντιμετωπίζουμε και τα εμπόδια στην πορεία του καθενός μας, μέσα από τα μηνύματα της ζωής και του μαρτυρίου του Αγίου Φιλουμένου.

Είχα το προνόμιο πολλών συναντήσεων με την εν ζωή αδελφή του Αγίου, την θεία **[1]** Αλεξάνδρα, τα χρόνια (σχεδόν τριάντα) που ζούσε στην Αθήνα. Μέσα από τις επαφές αυτές, συνειδητοποίησα πρώτιστα το βάρος της κληρονομιάς που πέφτει στους ώμους όλων, όσοι είχαν μια κοντινή ή μακρινή, επί γης, σχέση με τον Άγιο. Για εμάς, η γνωριμία με τον Άγιο Φιλούμενο συνεπάγεται μια προνομιακή ευκαιρία για προσωπική αφύπνιση. Έτσι, οι Άγιοι της Εκκλησίας μας δεν είναι πιά μόνο Άγιοι άλλων εποχών, άλλων συνθηκών, που αν ζούσαν στη σύγχρονη, αγχώδη εποχή μπορεί να αντιμετωπίζαν τις σημερινές δυσκολίες συμβιβαζόμενοι, όπως περίπου και εμείς. Δεν έχουμε πιά δικαίωμα να ισχυριζόμαστε ότι «η αγιότητα είναι για άλλες εποχές». Το παράδειγμα του Αγίου Φιλουμένου μας δείχνει ότι κανένα πρόβλημα της εποχής μας δεν είναι ανυπέβλητο, φτάνει να αντιστεκόμαστε στα «φαντάσματα», που υψώνονται για να μας δοκιμάζουν.

Για παράδειγμα, «φάντασμα» είναι και μόνο η επίκληση της δυσκολίας να τηρήσουμε τις νηστείες, ενόσω εργαζόμαστε στις δύσκολες σημερινές συνθήκες. Όποιος το έχει καταφέρει, θα κατανοήσει την εμπειρία του γράφοντος, όπου «μου πήρε μια δεκαετία, σχεδόν, να το συλλογιέμαι, και μόλις μια εβδομάδα να προσαρμοστώ, αφότου πήρα την απόφαση και ξεκίνησα». Μια αντίστοιχη εμπειρία περιγράφει η θεία Αλεξάνδρα: «την πρώτη χρονιά που ήλθε να ζήσει μαζί με εμένα και τα ανήλικα ορφανά παιδιά μου στην Αθήνα ο πατήρ Ελπίδιος**[2]**, εγώ υπέφερα από επίμονες ενοχλήσεις στο στομάχι. Όταν έφτασε η περίοδος των νηστειών και μου πρότεινε ο πάτερ να νηστεύσουμε, απάντησα ότι δεν μπορούσα. Ο πατήρ Ελπίδιος δεν με αποπήρε, αλλά μου πρότεινε να κάνουμε προσευχή και να ξεκινήσω και εγώ τη νηστεία, και αν εμφανιζόντουσαν οι στομαχικές ενοχλήσεις, τότε να διακόψω. Ε, λοιπόν, δέχτηκα και το στομάχι μου έγινε καλά έκτοτε. Ποιός ξέρει

πόση προσευχή έκανε ο πάτερ για χάρη μου».

Κι ακόμη, έχουμε να παλέψουμε με τον εφησυχασμό και την αυταρέσκεια. Περιμένουμε να διορθώσουμε τη ζωή μας, όταν και οι άλλοι γύρω μας θα το πράξουν. Ή δίνουμε συγχωροχάρτι στον εαυτό μας, συγκρίνοντάς μας με άλλους, «χειρότερους»: «δεν κλέβω, δεν λέω ψέματα», κτλ. «δεν», λες και ο χρόνος σταμάτησε στην Παλαιά Διαθήκη. Μήπως είναι ώρα να προχωρήσουμε πέρα από τα «δεν», και να αναλογιστούμε τι κάνουμε, ενεργητικά, για την εντολή της αγάπης;

Ο Άγιος Φιλούμενος δεν πορεύτηκε με γνώμονα την κοινή λογική και το κοινά αποδεκτό. Με τον κοινό νου δεν εξηγείται η επιλογή του Μάρτυρα να παραμείνει στο Φρέαρ του Ιακώβ, όταν οι απειλές για τη ζωή του είχαν γίνει ορατές και στους γύρω του. Η θεία Αλεξάνδρα τον παρακαλούσε να επαληθεύσει τις κακές φήμες και να προστατέψει τη ζωή του: «Λένε πως θα σε σκοτώσουν αν μείνεις, φύγε να γλυτώσεις». Η απάντηση που εισέπραττε ήταν: «Άσε, Αλεξάνδρα». Μια απάντηση που ένας ορθολογιστής θα έκρινε ανεπαρκή, και ίσως θα επέμενε. Όχι η αδελφή του Αγίου, προικισμένη καθώς είναι με την σπάνια αρετή της υπακοής. Ίσως γι' αυτό και έχει δει αρκετές φορές το ίδιο όνειρο: «βρίσκομαι σε ένα μέρος, όπως φανταζόμαστε τον Παράδεισο, μαζί με τα αδέλφια μου, τον Άγιο Φιλούμενο και τον πατέρα Ελπίδιο, και μου έχουν αναθέσει να στρώνω τα κρεβάτια, κι εγώ όλο στρώνω και συγυρίζω...».

Σκέφτεσαι καλύτερο πρότυπο ζωής, αγαπητέ αναγνώστη;

Φωτό: o-nekros.blogspot.com

Ένα περιστατικό από τη ζωή του Αγίου στα Ιεροσόλυμα

Το περιστατικό αφηγήθηκε στον γράφοντα ο ανεψιός του Αγίου Τάκης Χατζηπαυλής, πρωτότοκος γιός της θείας Αλεξάνδρας: «Ήταν αρχές της δεκαετίας του 1960, όταν με πήρε κοντά του για να φοιτήσω στη Β' Γυμνασίου στο Γυμνάσιο του Πατριαρχείου, στα Ιεροσόλυμα. Εκεί φοίτησα για ένα χρόνο. Ο παιδονόμος μας Τσολάκης ήταν αυστηρός και κυκλοφορούσε με ένα λουρί στο χέρι, το οποίο κατέβαζε στην πλάτη όποιου μαθητή θεωρούσε πως είχε κάνει αταξία. Για να μην σκεφτούν οι συμμαθητές μου ότι με ευνοούσε, εγώ αποτέλεσα

έναν αγαπημένο στόχο του. Σε τέτοιο βαθμό, που σταδιακά φούντωσε μέσα μου οργή για την υπερβολή του παιδονόμου. Για να εκτονώσω την οργή, σκαρφίστηκα το ακόλουθο σχέδιο. Κάθε βράδυ, αφού σβήνανε στο θάλαμο τα φώτα για να κοιμηθούμε, ο παιδονόμος περνούσε για την τελευταία του επιθεώρηση της ημέρας. Εκείνο το βράδυ, γέμισα ενα κουβά με νερό και τον τοποθέτησα πάνω από τη μισάνοικτη πόρτα του θαλάμου. Μια σκηνή που ίσως έχετε δει σε κάποια παλιά κωμωδία. Γιά κακή μου τύχη, όμως και όλως κατ' εξαίρεση, αντί για τον παιδονόμο, εμφανίστηκε ο πατήρ Φιλούμενος, ο οποίος και καταβρέχτηκε. Κρατώντας την ψυχραιμία του, επέμεινε να ομολογήσει ο φταίχτης, οπότε και εμφανίστηκα. Ο πατήρ Φιλούμενος με περιποιήθηκε με ένα δυνατό χαστούκι, όπως μου άξιζε. Και σας διαβεβαιώνω ότι το χέρι του ήταν σαν δοκάρι».

Παραπομπές

- 1.** Ο πατέρας του υπογράφοντος, μακαρίτης Χριστός Χασάπης, καθηγητής, ήταν πρώτος εξάδελφος του Αγίου Φιλουμένου.
- 2.** Ο πατήρ Ελπίδιος ήταν κατά σάρκα δίδυμος αδελφός του Αγίου Φιλουμένου.

Πηγή: Ξενοφώντος Χασάπη B.Sc, Ph. D., § Ο άγιος Φιλούμενος και η σημασία της θυσίας του για εμάς σήμερα, Περιοδικό Ορθόδοξη Μαρτυρία [www.orthodoximartyria.com], Έκδοση Παγκυπρίου Συλλόγου Ορθοδόξου Παραδόσεως «Οι Φίλοι του Αγίου Όρους» τεύχος 100, Λευκωσία Χειμώνας 2013.